

Nr 1073

Av herr Björkman, i anledning av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.

(Lika lydande med motion nr 867 i Första kammaren)

Stockholm den 18 oktober 1967

Folke Björkman (h)

Nr 1074

Av herr Björkman m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.

(Lika lydande med motion nr 868 i Första kammaren)

Såsom framgår av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133 utgör frågan om utbildning för den i Sverige bosatta finskspråkiga befolkningen ett allvarligt problem, för vars lösning aktiva åtgärder bör vidtagas. Det största behovet av åtgärder torde föreligga för barn till invandrare från Finland till Sverige. Dessa barns anpassning till den svenska skolmiljön bereder betydande svårigheter och skapar problem för vederbörande myndigheter här i landet. Även för underlättande av den vuxna finskspråkiga befolkningens anpassning till det svenska samhället synes specialåtgärder vara av behovet påkallade. Vuxenundervisningen i svenska för den i landet bosatta finskspråkiga befolkningen är visserligen av icke obetydlig omfattning men synes ändå icke fylla föreliggande behov.

Såväl offentliga myndigheter som olika arbetsmarknadsorganisationer har visat stort intresse för att lösa de ofta komplicerade problem som sammanhänger med den invandrande finskspråkiga befolkningens anpassning till det svenska samhället. Åtgärder har även vidtagits i detta syfte. Aktiv medverkan från Finlands sida är en förutsättning för att de åtgärder, som

vidtages i Sverige, skall kunna fullföljas på ett meningsfullt sätt. Det är tydligt att vad som hittills å ömse sidor gjorts icke varit tillräckligt, något som torde ha sin förklaring i att åtgärderna hittills icke alltid kunnat koordineras och planeras gemensamt.

Nordiska rådet antog vid sin fjortonde session år 1966 en rekommendation (nr 29) till regeringarna, vari dessa uppmanas att genom en undersökning av de praktiska och ekonomiska problemen utreda förutsättningarna för en konvention avseende alla nordiska språk, enligt vilken varje nordisk medborgare har rätt att utan särskild kostnad för sig själv bruka det nordiska språk han räknar som sitt i sina kontakter med domstol eller annan offentlig myndighet i Norden, allt förutsatt att han har svårigheter att bruka myndighetens eget språk.

För fullföljande av syftet med denna rekommendation, vars förverkligande är av stor vikt för att underlätta den finskspråkiga befolkningens anpassning till det svenska samhället, är det oundgängligt att tillgången till finsktalande personal vid offentliga myndigheter i Sverige avsevärt ökas. Undervisningen i finska språket intar en undanskjuten plats i det svenska utbildningssamhället jämfört med många andra långt mera »främmande» språk. Visserligen kan studier i finska språket bedrivas på grundskolans högstadium och i det nya gymnasiet under vissa förhållanden. På universitetsnivå finns också undervisning i finska. Det torde emellertid vara nödvändigt att också härutöver stimulera och öka möjligheterna till studier i finska språket. För att det nära samarbetet med Finland skall kunna utvecklas måste i Sverige göras mera för att tillgången på kvalificerad tvåspråkig personal, även sådan för den statliga och kommunala administrationen, ökas.

En närmare utredning torde ej kunna avvaras för att klarlägga vilka praktiska åtgärder som kan vidtagas.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 133 måtte anhålla att Kungl. Maj:t ville undersöka vilka ytterligare åtgärder som kan vidtagas för att underlätta den i Sverige bosatta finskspråkiga befolkningens anpassning, bl. a. vad gäller utbildningsfrågorna.

Stockholm den 18 oktober 1967

Folke Björkman (h)

Per Peterson (h)

Sven Hammarberg (s)

Tore Nilsson (h)